

Lauantai 5.7.2014
Iltaseurat 18:30
Eija Kalliala

Täällä Lapualla talleaan kotoista maata kuten moni muukin seurapuhuja. Ihan pienenä elämän rajat muodostivat isäni kotitalo, pohjalaismallinen, vuodenaikojen mukaan elävä Nurmonjoki ja sen takana kirkko. Sitten Alanurmontie vei perheen pari sataa metriä jokivartta ylöspäin, ja uuden kodin maisemaksi tuli pelto ja sen takana näkyvä suuri Simpsiön vuori.

Ehkä elämäni varhaisin muisto – älkää pelätkö, en aio kovasti muistella - liittyy siihen, että olen leikkipuvussani yksin keskellä suurta pihaa, tutkimassa jotakin aivan ruohonjuuritasolla. Tällä suurella kentällä voimme nytkin tarkentaa katseemme väenpaljouden sijasta ruohonkorsiin, käpertyä tietoisesti hiljaisuuteen. Näin voi keskittyä kokemaan omaa pienuuttaan ja tarvitsevuuttaan varmana siitä, että Jumala löytää lapsensa oikeasta sektorista, jopa sen ulkopuolelta.

Pian päättymässä olevan vuorotteluvapaavuoteni aikana olen hoitanut paljon lapsenlapsiamme. Pienimmällä on tapana monta kertaa päivässä ottaa napansa esiin ja ihastella sitä. Miten hyväksyvästi voikaan tälle yksivuotiaalle leperrellä, että sinä olet sellainen omaan napaan tuijottaja. On jotenkin lumoavaa tajuta, miten puhtaasti lapsi ottaa keskeisen paikkansa.

Jumalan lapseudesta jotakin voi käsittää myös isommasta pienestä, kolmivuotiaasta, joka koko ajan tarvitsee katsetta ja sen tuomaa yhteyttä aikuiseen ja jolle rukous on maailman luontevin asia.

Jumalan rakkauden monimuotoisuutta itselleenkin voi rukoilla kuusivuotiaan välityksellä. Ahkera ja keskittynyt kirkossakävijä ryskyttää toisaalta rajojaan usein toistuvilla maailmojenvalloitusesityksillä.

Ihmisen pikkuruisuuden ja tarvitsevuuden ja Jumalan suuruuden ja vastaanottavuuden kokemisessa on voimaa. Kaikkea ei ole määritetty tai sanoitettu valmiiksi eikä voikaan; virsi antaa huokauksillekin sijaa. Kaikkivaltiaan armolliseen katseeseen luottaen voi kokea yhä vahvemmin: tässä olen, silmin nähden tällaisena. Hänen katseensa alla uskallamme nostaa omankin katseemme ja nähdä laumoittain muita armahdettuja. Täällä hekin ovat.

Vaikka Taivaan Isän kaikkietävyys onkin meiltä ihmislapsilta salattua viisautta, tietoisuus siitä antaa turvallisen pohjan. Sen turvin pystymme hahmottamaan nykyhetken, ymmärrämme menneisyyden merkityksen ja rohkenemme suunnata katseemme tulevaan. Tätä uskallusta tarvitsemme jatkuvasti. Kuinka paljon joudummekaan pohtimaan muutoksia ja lähtemisiä, kaipuuta ja huolta. Mutta kun meidän varassamme on päätöksien tekeminen, niitä on vain pakko tehdä. On lähetettävä myös lapsemme ja lapsenlapsemme uuteen, on luotettava nuorten ratkaisuihin, on rohkaistava vanhuksia, on uskallettava itse.

Tänä keväänä Lapua on herkistänyt minua erityisesti. Sukua on saateltu Simpsiön hautausmaalle. Näiden juhlien jälkeen äitimme muuttaa palvelutaloon. Muuttaja itse on kovilla: uuden edessä, vaikka välimatka onkin lyhyt ja tie tuttu. Kaikki me koemme, kuinka ihmisen on luovuttava paljosta entisestä - kaipausten tunteet nousevat väkisinkin pintaan. Kun lapsuuskoti jää ilman rakasta

asukasta, jokin outo kodittomuus liikuttaa aikuisia lapsiakin. Ja yhtäkkiä tärkeäksi tulee se, mitä voi kuljettaa mukanaan kodin perintönä. Rakkautta Jumalaan ja kirkkoon, uskoa rukouksen voimaan. Myös rakkautta tähän maisemaan, jokiin ja peltoihin. Tärkemmäksi kasvaa luottamus siihen, että Jumala tuntee ja muistaa meidät, missä olemmekaan, minne isoiksi kasvaneina olemmekaan kotipihojemme ruohonjuurilta lähteneet.

Suurten muutosten jälkeen elämä ei enää ole aivan samanlaista. Siinä se kuitenkin on ihan yhtäläistä, että olimmepa missä olimme ja olimmepa minkä ikäisiä tahansa, Taivaan Isän lapset tuovat tarpeensa ja pienuutensa suuren ja sylinsä avaavan Jumalan luo. Ikääntyessään, muuttaessaan ja muuttuessaan kyllä huomaa, että maailmassa on paljon muutakin katsottavaa kuin oma napa, mutta että maailman valloitus jää enimmäkseen tekemättä. Se, mikä eri vaiheissa on yhtä tärkeää ja kannattelee aina vain, on Taivaan Isän katseen alla oleminen ja keskustelu hänen kanssaan.

Rukous tässä ja nyt, tärkeiden henkilökohtaisten asioiden äärellä, on arvokas kodin perintö; läheiset tarvitsevat ääneen lausuttua rukousta tai hiljaista huokausta. Mutta joskus myös virren tai tavallisen kirkkorukouksenkin sisältö tulee niin kohti, ettei voi kuin ihmetellä, mistä rukoilija tiesi juuri minun asiani. Joka kerta, kun rukoilemme yhteistä rukousta tai veisaamme yhdessä virttä, voimme olla varmoja, että johonkuhun jokin kolahtaa, vaikka muilla rukoilijoilla ei olisi siitä harmainta aavistustakaan. Joku huolten näännyttämä saa pienen hetken ajan jakaa taakkaansa ja saa kokemuksen Jumalan vahvistavasta voimasta.

Herra, kuule lastesi rukous!